

223. ἀλλ' ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καὶ μὴ φθονήσης τῷ μειρακίῳ ὑπ' ἐμοῦ ἐπαινεθῆναι· καὶ γὰρ πάνυ ἐπιθυμῶ αὐτὸν ἐγκωμιάσαι. Ἰοῦ ἰοῦ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, Ἀλκιβιάδη, οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν ἐνθάδε μείναιμι, ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον μεταναστήσομαι, ἵνα ὑπὸ Σωκράτους ἐπαινεθῶ. Ταῦτα ἐκεῖνα, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην, τὰ εἰωθότα· Σωκράτους παρόντος τῶν καλῶν μεταλαβεῖν ἀδύνατον ἄλλω. καὶ νῦν ὡς εὐπόρως καὶ πιθανὸν λόγον ἠῦρεν, ὥστε παρ' ἑαυτῷ τουτονὶ κατακεῖσθαι. (b) Τὸν μὲν οὖν Ἀγάθωνα ὡς κατακεισόμενον παρὰ τῷ Σωκράτει ἀνίστασθαι· ἐξαίφνης δὲ κωμαστὰς ἦκειν παμπόλλους ἐπὶ τὰς θύρας, καὶ ἐπιτυχόντας ἀνεωγμέναις ἐξιόντος τινὸς εἰς τὸ ἄντικρυς πορεύεσθαι παρὰ σφᾶς καὶ κατακλίνεσθαι, καὶ θορύβου μεστὰ πάντα εἶναι, καὶ οὐκέτι ἐν κόσμῳ οὐδενὶ ἀναγκάζεσθαι πίνειν πάμπολυν οἶνον. τὸν μὲν οὖν Ἐρυξίμαχον καὶ τὸν Φαῖδρον καὶ ἄλλους τινὰς ἔφη ὁ Ἀριστόδημος οἴχεσθαι ἀπιόντας, ἔ δὲ ὕπνον λαβεῖν, (c) καὶ καταδαρθεῖν πάνυ πολὺ, ἅτε μακρῶν τῶν νυκτῶν οὐσῶν, ἐξεγρέσθαι δὲ πρὸς ἡμέραν ἤδη ἀλεκτρούνων ἀδόντων, ἐξεγρόμενος δὲ ἰδεῖν τοὺς μὲν ἄλλους καθεύδοντας καὶ οἰχομένους, Ἀγάθωνα δὲ καὶ Ἀριστοφάνη καὶ Σωκράτη ἔτι μόνους ἐγρηγορέναι καὶ πίνειν ἐκ φιάλης μεγάλης ἐπὶ δεξιᾷ. τὸν οὖν Σωκράτη αὐτοῖς διαλέγεσθαι· καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὁ (d) Ἀριστόδημος οὐκ ἔφη μεμνήσθαι τῶν λόγων—οὔτε γὰρ ἐξ ἀρχῆς παραγενέσθαι ὑπονυστάζειν τε—

Ἠρέμησε, εὐλογημένε, καὶ μὴ μνησικακεῖς που το αμούστακο παλικάρι θα επαινεθεῖ από μένα. Ἄλλωστε νιώθω έντονη την επιθυμία να τον εκθειάσω».

«Χα, χα!», εἶπε ὁ Ἀγάθωνας, «Ἀλκιβιάδη, δεν υπάρχει πια λόγος να κάθομαι πλέον εδώ και σε κάθε περίπτωση άμεσα θα μετακομίσω για να εισπράξω τον έπαινο του Σωκράτη».

«Αυτά τα γνωστά και τα συνηθισμένα.» εἶπε ὁ Ἀλκιβιάδης. « Ὅταν εἶναι ὁ Σωκράτης παρών, ἄλλος κανένας δε μπορεί νά ἔχει μερίδιο στα ὀμορφα. Και τώρα, με πόση επινοητικότητα βρήκε αυτή την εὐλογοφανή πρόφαση, ὥστε ὁ νεαρός φίλος μας να ξαπλώσει δίπλα του!»

Ὁ Ἀγάθωνας, λοιπόν, σηκώθηκε για να πάει να ξαπλώσει δίπλα στο Σωκράτη· ξαφνικά εμφανίστηκαν πολλοί ξενύχτηδες γλεντζέδες στις πόρτες που τις βρήκαν ανοιχτές, καθώς κάποιος εἶχε βγει για να πάει ἀπέναντι· κατευθύνθηκαν ἀμέσως προς αὐτούς, ξάπλωσαν και προκλήθηκε στην αίθουσα το ἀπόλυτο χάος· τίποτα πλέον δεν γινόταν με τάξη και αναγκαστικά καταναλώθηκε μπόλικο κρασί. Για τον Ερυξίμαχο, το Φαῖδρο και για κάποιους ἄλλους ὁ Ἀριστόδημος εἶπε ὅτι σηκώθηκαν κι ἔφυγαν και ὅτι τον ἴδιο τον πήρε ὁ ὕπνος κι ὅτι κοιμήθηκε αρκετά, καθώς ἡ νύχτα εἶναι μεγάλη και ὅτι ξύπνησε λίγο πριν ξημερώσει, ὅταν οἱ πετεινοί εἶχαν ἤδη λαλήσει· ὅταν ξύπνησε, πρόσεξε ὅτι ἄλλοι κοιμούνταν μακάρια, ἄλλοι εἶχαν φύγει κι ὅτι μόνο ὁ Ἀγάθωνας, ὁ Ἀριστοφάνης κι ὁ Σωκράτης ἦταν ἀκόμη ξύπνιοι κι ἔπιναν ἀπό μια μεγάλη κανάτα στα δεξιὰ τους. Σωκράτης, λοιπόν, συζητούσε μαζί τους· τις ἄλλες λεπτομέρειες της συζήτησης ὁ Ἀριστόδημος εἶπε πως δεν τις εἶχε συγκρατήσει στη μνήμη του – γιατί οὔτε ἀπό την ἀρχή εἶχε παρακολουθήσει την κουβέντα και γιατί ψιλονύσταζε

τὸ μέντοι κεφάλαιον, ἔφη, προσαναγκάζειν τὸν Σωκράτη ὁμολογεῖν αὐτοὺς τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι κωμωδίαν καὶ τραγωδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν, καὶ τὸν τέχνη τραγωδοποιὸν ὄντα <καὶ> κωμωδοποιὸν εἶναι. ταῦτα δὴ ἀναγκαζομένους αὐτοὺς καὶ οὐ σφόδρα ἐπομένους νυστάζειν, καὶ πρότερον μὲν καταδαρθεῖν τὸν Ἀριστοφάνη, ἤδη δὲ ἡμέρας γιγνομένης τὸν Ἀγάθωνα. τὸν οὖν Σωκράτη, κατακοιμίσαντ' ἐκείνους, ἀναστάντα ἀπιέναι, καὶ (ἔ) ὥσπερ εἰώθει ἔπεσθαι, καὶ ἐλθόντα εἰς Λύκειον, ἀποनिψάμενον, ὥσπερ ἄλλοτε τὴν ἄλλην ἡμέραν διατρίβειν, καὶ οὕτω διατρίψαντα εἰς ἑσπέραν οἴκοι ἀναπαύεσθαι.

ΤΕΛΟΣ

επισήμανε, ὁμως, ὅτι ἡ κεντρικὴ ιδέα ἦταν πὼς ὁ Σωκράτης τοὺς ἀνάγκασε νὰ παραδεχτοῦν ὅτι τὸ ἴδιο πρόσωπο μπορεῖ νὰ ἔχει τις απαιτούμενες γνώσεις γιὰ τὴ σύνθεση τραγωδίας καὶ κωμωδίας κι ὅτι ὅποιος συνθέτει τραγωδίες εἶναι ταυτόχρονα καὶ κωμωδιογράφος. Αὐτοὶ ἀναγκαστικά συμφωνοῦσαν, βαριεστημένα λόγω τῆς υπνηλίας καὶ πρῶτα τὸ ἐρίξε στὸν ὕπνο ὁ Ἀριστοφάνης καὶ στὴ συνέχεια ὁ Ἀγάθωνας, ὅταν πια εἶχε φέξει γιὰ τὰ καλὰ. Ὁ Σωκράτης, λοιπόν, ἀφοῦ ἐκείνους τοὺς ἀποκοίμισε, σηκώθηκε ἀνετος γιὰ νὰ φύγει κι Ἀριστόδημος, ὅπως τὸ συνηθίζε, τὸν ἀκολούθησε· ἀφοῦ πήγε στὸ Λύκειο γιὰ νὰ πλυθεῖ καὶ ἀφοῦ πέρασε τὸ υπόλοιπο τῆς ἡμέρας με τὸ συνηθισμένο τρόπο, πήγε τὸ βράδυ στὸ σπῆτι γιὰ ἀνάπαυση.

ΤΕΛΟΣ